

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **D.Ł. i D.Ł.**

skazanych z art. 258 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 czerwca 2026 r.,

wniosku obrońcy skarżanych o wstrzymanie wykonania orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnąć.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt II AKa 240/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 października 2022 r., sygn. akt III K 215/19, uznający:

- D.Ł. za winnego popełnienia czynów z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i skazujący go na karę łączną 10 lat pozbawienia wolności,
- D.Ł. za winnego popełnienia czynów z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 291 § 1 k.k. i art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i skazujący go na karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację na korzyść obu skarżanych wniosł ich obrońca, który zaskarżając wyrok w części dotyczącej D.Ł. i D.Ł. w całości zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw.

z art. 433 § 1 -2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k.; art. 433 § 1-2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k.; art. 433 § 1 – 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k. i art. 74 § 2 k.p.k. a contrario i art. 175 § 1 k.p.k. i art. 171 § 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.; art. 433 § 1- 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. 16 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., na zakończenie wnosząc o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu i przekazaniu sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Jednocześnie obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia wobec obu skazanych podnosząc, iż wykonanie orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zależy od rozstrzygnięcia wniesionej kasacji.

Odpowiadając pisemnie na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanych nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyjątkowości instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia należy upatrywać w odstępstwie od zasady wynikającej z art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Sąd Najwyższy konsekwentnie stoi na stanowisku, że przyczyną, dla której możliwe jest jej zastosowanie są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane. Przy czym owe skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Dochodzi wtedy do sytuacji w której skazany odbywałby karę w okolicznościach, w których z racji na charakter uchybień, którymi jest dotknięty zaskarżony wyrok, orzeczenie nie powinno być wykonywane.

Sąd Najwyższy dokonując wstępnej kontroli zaskarżonego kasacją wyroku, nie znalazł podstaw do jednoznacznego uznania zarzutów kasacyjnych za oczywiście zasadne, a tym samym uznania, za obrońcą skazanych D.Ł. i D.Ł., że wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczonych wobec nich kar jest zasadny, albowiem zależy od rozstrzygnięcia wniesionej kasacji.

Przeprowadzona na tym etapie postępowania analiza nie przesądza o kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które musi być poprzedzone pogłębioną oceną podniesionych zarzutów kasacyjnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]